

## Arrest

nr. 195 204 van 20 november 2017  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. DELVAUX  
Stationsstraat 10 A  
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*"A. Feitenrelaas*

*U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Wazirabad, gelegen in het district Balkh in de provincie Balkh. U bent een Pashtoun van etnische origine en bent een soennitische moslim.*

*S. K. A. (...), uw oudste broer, heeft twee jaar in het Afghaanse Nationale Leger (ANA) gediend in de provincie Helmand. In de 10de maand van 1391 (omgezet naar de westerse kalender december 2012/januari 2013) werd S. (...) gedood door de taliban toen hij onderweg was naar zijn geboortedorp Wazirabad. W. K. A. (...), uw andere broer, volgde sinds 1390 lessen in een madrassa. Ongeveer zes*

maanden voor uw vertrek uit Afghanistan werd uw broer op een nacht gedwongen door de taliban om deel te nemen aan een gevecht tegen de overheid in Sar-e-Pul.

Omdat u en uw broer W. K. (...) niet gerekruteerd wilden worden door de taliban, besloten jullie zich daarom in te schrijven bij het ANA in Mazar-e-Sharif. Omdat het kantoor gesloten was, werd jullie gevraagd de daaropvolgende week terug te komen. De dag nadien verdween uw broer W. K. (...) spoorloos toen hij naar de bazaar ging. Na anderhalve maand werd zijn lichaam teruggevonden in de buurt van uw woning.

De taliban bleven u lastig vallen en nodigden u uit om zich te presenteren bij de mawlawi van de moskee. U weigerde op deze uitnodiging in te gaan en ontving twee dagen later een dreigbrief van de taliban. Omdat u niet kon lezen, vroeg u uw oom langs vaderskant om de brief voor te lezen. In de brief stond dat de taliban uw twee broers had omgebracht en dat zij u niet met rust zouden laten.

Omdat de situatie onhoudbaar was geworden, besloot uw vader, J. A. (...), u en uw broer J. K. A. (...) naar Europa te sturen. Met de hulp van een smokkelaar wisten jullie Afghanistan te verlaten in de 11de maand van 1393 (januari 2015).

U heeft samen met uw broer via Pakistan, Iran en Turkije gereisd. Op zee onderweg van Turkije naar Griekenland werden u en uw broer in twee aparte boten gezet. Toen er een storm opstak, raakte uw boot in de problemen en werden jullie gered door de kustwacht. U heeft echter sindsdien uw broer J. K. (...) niet meer teruggezien.

Vervolgens heeft u alleen verder gereisd via Macedonië, Hongarije (waar op 24 juli 2015 uw vingerafdrukken genomen werden), Oostenrijk en Duitsland. Na een reis van in totaal ongeveer zeven maanden bent u uiteindelijk op 03/08/2015 aangekomen in België. De daaropvolgende dag diende u een asielaanvraag in, met name op 04/08/2015.

Sinds u gescheiden raakte van uw broer J. K. (...) heeft u geen nieuws meer over hem vernomen. U weet niet of uw broer al dan niet nog leeft.

Ter staving van uw asielrelaas legt u twee documenten neer aangaande de handicap van uw vader (kopie) en een dreigbrief van de taliban (origineel).

#### *B. Motivering*

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt immers op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in uw verklaringen bij enerzijds de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds het Commissariaat-generaal. Deze verklaringen betreffen niet enkel de samenstelling van u en uw familie, maar ook de route die u heeft afgelegd om van Afghanistan naar België te reizen. Evenmin geeft u op deze manier een duidelijk zicht op uw profiel, maar evenmin op uw familiale achtergrond en verblijfssituatie in Afghanistan. Het geheel van vage en onduidelijke verklaringen verhindert dan ook dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert en doet bijgevolg afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ten eerste had u verklaard bij de DVZ dat u samen met uw zevenjarige broer A. (...) tot Turkije heeft gereisd en hem daar diende achter te laten omdat u niet genoeg geld had om de rest van de reis te bekostigen (Verklaring DVZ, dd. 08/01/2016, nr.36 en nr.17). Het verbaasde dan ook toen u nadien bij het CGVS plots geen vermelding meer maakte van deze broer. Zo verklaarde u dat u tijdens uw reisweg enkel vergezeld werd door twee jongens uit Paskalai, een subdorp van uw dorp Wazirabad, en voor de rest door jongens uit Nangarhar. Ook verklaarde u op geen enkel moment onderweg gescheiden te zijn van iemand die belangrijk was voor u. Toen u tenslotte gewezen werd op het feit dat u bij de DVZ verklaard had dat u samen met uw broer gereisd had, verbaasde het dan ook dat u ontkende dit ooit gezegd te hebben. Toen u vervolgens geconfronteerd werd met het feit dat u daadwerkelijk verklaard had met uw jongste broer A.(...) gereisd te hebben, zei u enkel dat A.(...) uw jongste broer was, dat hij momenteel thuis bij uw ouders in Afghanistan was en dat u nooit verklaard had bij de DVZ dat hij samen met u Afghanistan zou verlaten hebben. Toen u er vervolgens opnieuw op werd gewezen dat u dit wel degelijk had verklaard bij de DVZ en dat u hierbij zelfs vermeld had dat u uw broer moest achterlaten in Turkije omdat er niet voldoende geld was voor hem om door te reizen, en u vervolgens nogmaals uitdrukkelijk gevraagd werd of u al dan niet samen had gereisd met uw broer, ontkende u dit opnieuw en bleef u vasthouden aan uw bewering zonder uw broer gereisd te hebben naar Europa (CGVS, p.9-p.10). Het was dan ook opvallend dat u pas na de pauze tijdens het gehoor uw verklaringen hieromtrent besloot aan te passen en plots verklaarde dat u toch met uw broer gereisd had, maar echter niet met uw broer A. (...), maar met uw andere broer J. K. (...). In dit opzicht verklaarde u dat u en uw broer van elkaar gescheiden werden toen jullie in twee aparte boten dienden plaats te nemen om de oversteek van Turkije naar Griekenland te maken en uw broer niet meer had teruggezien sindsdien. U zou bang zijn geweest dat het feit dat u samen met uw broer had gereisd en niet wist waar uw broer zich momenteel bevond, de behandeling van uw dossier zou blokkeren en laten aanslepen. Het feit dat u uiteindelijk samen had gereisd met uw broer J. K. (...) en niet met uw jongere broer A. (...) zoals aanvankelijk genoteerd stond in uw verklaringen bij de DVZ weet u aan een fout van de DVZ (CGVS, p.16-p.17). Dit antwoord biedt echter nog steeds geen geldige verklaring voor het feit dat u aanvankelijk bij de DVZ gezegd had dat u van uw broer gescheiden raakte omdat uw financiële middelen om uw broer verder te laten reizen ontoereikend waren gebleken en niet omwille van een storm op zee zoals u later beweerde.

Ten tweede verbaasde het ten zeerste toen u bij aanvang van het gehoor bij het CGVS vermeldde dat uw vader J. (...) uw documenten zes maanden geleden had opgestuurd (CGVS, p.3) en nog steeds levend en wel samen met uw moeder en drie jongste broers in uw dorp Wazirabad verbleef (CGVS, p.12). U zou bovendien nog tien dagen geleden contact met uw vader hebben gehad (CGVS, p.4). Bij de DVZ, meer bepaald bij Bureau Minteh, had u namelijk verklaard dat uw vader één jaar geleden overleden was en net als uw twee andere broers gedood was door de taliban (Fiche NBMV dd. 04/08/2015, "familie" en "motivatie voor de immigratie naar België"). Toen u hiermee geconfronteerd werd door het CGVS, kon u dit louter ontkennen. Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid, met name dat u nu pas geleerd had wat het CGVS en de DVZ inhielden, kan dan ook niet beschouwd worden als een afdoende reden voor zulke opvallende vaststelling (CGVS, p.17). Na overleg met uw advocaat bevestigde u opnieuw dat uw vader wel degelijk leefde. Jongens die reeds in België verbleven, zouden u verteld hebben dat het beter was te verklaren dat uw vader overleden was. Wat de reden hiervoor was kon u echter niet zeggen (CGVS, p.18). Het feit dat u zomaar dingen verklaart zonder hiervoor het motief te kennen is weinig aannemelijk en komt uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.

Ten derde verklaarde u bij het CGVS dat u in dalwa 1393 (januari 2015) Afghanistan verlaten had en zes tot zeven maanden onderweg was geweest naar België. U zou onder andere 2,5 maanden hebben doorgebracht in Iran en nadien 3 maanden in Turkije (CGVS, p.9-p.10). Bij de DVZ, meer bepaald bij Bureau Minteh, had u op datum van 04/08/2015 echter verklaard maar liefst twee jaar geleden Afghanistan te hebben verlaten en zowel in Iran als in Turkije respectievelijk een jaar te hebben verbleven (Fiche NBMV dd. 04/08/2015, "traject, interceptie en verblijf"). Toen u hiermee geconfronteerd werd bij het CGVS, zei u dat u in die landen geen jaar had doorgebracht, maar slechts enkele maanden (CGVS, p.17). Toen u ook hier, na overleg met uw advocaat, gevraagd werd waarom u aanvankelijk bij de DVZ iets anders had verklaard, zei u opnieuw dat u niet wist waarom en dat iedereen iets anders had gezegd tegen u. Wat het voordeel van zulke beweringen zou geweest zijn, kon u ook nu wederom niet toelichten (CGVS, p.18 en p.20). Ook hier doen dergelijke verklaringen ernstige twijfels rijzen aangaande uw algemene geloofwaardigheid.

Ten vierde verklaarde u dat u uw taskara had laten opmaken in 1390 (2012) in het districtscentrum van de provincie Balkh (CGVS, p.4). Toen u later bevraagd werd naar uw kennis aangaande de laatste presidentsverkiezingen in Afghanistan verklaarde u dat u niet wist wanneer deze verkiezingen hadden plaatsgevonden omdat u zelf niet was gaan stemmen. Het is toch wel bevreemdend dat u zelfs bij benadering niet in de tijd weet te situeren wanneer deze verkiezingen hadden plaatsgevonden, gelet

op het feit dat deze presidentsverkiezingen in Afghanistan toch wel beschouwd kunnen worden als een grootschalige gebeurtenis die uitgebreid aan bod is gekomen in de media en dan ook leefde onder de Afghaanse bevolking. Aangenomen kan worden dat deze dan ook zeker niet onopgemerkt aan u voorbij kunnen zijn gegaan. U verklaarde dit op opvallende doch niet afdoende wijze door te stellen dat veel mensen in Afghanistan zelfs geen taskara hebben. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u zelf wel over een taskara beschikte, deed het dan ook verbazen toen u plots beweerde dat u uw taskara pas had laten opstellen na de laatste presidentsverkiezingen in Afghanistan, meer bepaald die waarbij Ashraf Ghani verkozen werd als president (CGVS, p.21). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt vonden deze verkiezingen plaats op 5 april 2014 (eerst ronde) en 14 juni 2014 (tweede ronde), en bijgevolg dus twee jaar later dan het tijdstip waarop u verklaarde uw taskara te hebben aangevraagd. Hiervan werd informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Ook hier kan er vastgesteld worden dat u uw antwoorden schijnt aan te passen enkel en alleen om uw gebrekkige kennis hieromtrent te verklaren.

Bovendien kan hieraan toegevoegd worden dat u bij aanvang van het gehoor bij het CGVS wel degelijk heeft bevestigd dat u op het moment dat u deze verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ de mogelijkheid heeft gehad om de belangrijkste punten van uw asielrelaas te vertellen en dat u geen verdere opmerkingen had betreffende deze verklaringen (CGVS, p.2). Er kan hier nog aan toegevoegd worden dat de verklaringen die u heeft afgelegd bij de DVZ aan u werden voorgelezen in uw moedertaal, zijnde Pashtou, en na afloop door u persoonlijk voor akkoord ondertekend werden (Verklaring DVZ, dd. 08/01/2016) waardoor toch wel gesteld mag worden dat u op de hoogte was van wat u verklaard heeft. U heeft dan ook geen afdoende uitleg voor het verschil tussen uw verklaringen.

Er kan dan ook besloten worden aan de hand van dergelijke tegenstrijdige, vage en gebrekkige beweringen dat u geen helder beeld verschaft over de samenstelling van u en uw familie en de route die u heeft afgelegd om van Afghanistan naar België te reizen. De vage en gebrekkige verklaringen die u geeft voor desbetreffende tegenstrijdigheden kunnen evenmin beschouwd worden als aannemelijke verschoningsgrond. Tijdens het gehoor bij het CGVS werd er ook meermaals beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.10, p.17 en p.23). Zulke tegenstrijdige, gebrekkige en vage verklaringen ondermijnen bijgevolg dan ook uw algemene geloofwaardigheid en verhinderen zodat er geloof gehecht kan worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Ook wat uw asielmotieven op zich betreft, kan er vastgesteld worden dat uw verklaringen omtrent de door u aangehaalde vrees voor de taliban geenszins aannemelijk overkomen.

Ten eerste is het bevreemdend hoe vaag en oppervlakkig uw kennis is aangaande de tewerkstelling van uw broer S. (...) in het leger. Zo wist u te vertellen dat uw broer twee jaar lang werkzaam was geweest in Helmand en eens per jaar of eens per zes maanden naar huis kwam. Verder slaagde u er echter niet in dit te preciseren. Zo wist u zelfs niet tot welk bepaald korps uw broer behoorde. Het enige dat uw broer u vertelde over zijn job was dat hij een soldaat was en moest wegblijven van de taliban; een ietwat bevreemdende opmerking voor iemand die in het leger zat en in feite toch verondersteld werd tegen de taliban te vechten. Toen u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u enkel dat het leger niet genoeg macht had tegen de taliban. Verhalen of anekdotes die u aanhaalde aangaande het werk van uw broer kende gingen niet verder dan algemene, vage verklaringen, met name dat uw broer naar Helmand moest gaan om te vechten en dat de taliban soldaten doden als ze hen kunnen vangen. Toen u gevraagd werd of u iets concreter kon zijn en iets kon aanhalen dat uw broer u verteld zou hebben omtrent zijn werk als soldaat, moest u het antwoord schuldig blijven. Evenmin kon u namen noemen van personen met wie uw broer samenwerkte of van personen van wie hij zijn bevelen kreeg als soldaat. Er kan dan ook vastgesteld worden dat de geringe informatie die u wist te verschaffen omtrent het werk van uw broer als soldaat weinig weet te overtuigen (CGVS, p.23-p.25). Verder kon u ook geen documenten voorleggen die het werk van uw broer als soldaat zouden kunnen bevestigen.

Zelfs al kan er aangenomen worden dat uw broer daadwerkelijk werkzaam was in het leger, is het alsnog bevreemdend dat zowel u als uw broer W. K. (...) zich eveneens wilden inschrijven bij het leger, aangezien u verklaarde dat uw broer S. (...) gedood werd door de taliban juist omwille van het feit dat hij een soldaat was (CGVS, p.23). Bovendien had u verklaard dat de taliban mensen die bij het leger werkten, viseerden en elke kans aangrepen om hen te doden (CGVS, p.25). U motiveerde deze beslissing door te stellen dat de taliban anders u en uw broer onder dwang zouden gerekruteerd hebben (CGVS, p.26).

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat het loutere feit dat u een Afghaanse man bent op zich niet voldoende is om te besluiten dat u "tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)" behoort. Om dit risico te kunnen

evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat "depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group or other relevant grounds". Bovendien blijkt uit de informatie van het CGVS dat de taliban in veel regio's als de overwinnende partij wordt beschouwd en veel vrijwillige strijders ter beschikking hebben zodat ze niet onder dwang hoeven te rekruteren. In andere regio's is er meer nood aan bijkomende strijders, maar ook daar is het gebruik van gedwongen rekrutering uitzonderlijk. De taliban verkiezen zelf te strijden en vragen enkel in geval van een ernstig tekort aan strijders aan lokale leiders om strijders te voorzien.

In dit opzicht kan er opgemerkt worden dat het verwonderlijk is dat de taliban juist u en uw broer W. K. (...) zouden willen rekruteren. Ten eerste waren de taliban volgens uw verklaringen verantwoordelijk voor de dood van uw broer S. (...). Ook had u verklaard dat de taliban uw broer W. K. (...) in feite zelfs verdachten van spionage tegen de taliban (CGVS, p.25). Gelet op deze elementen is het dan ook weinig aannemelijk dat de taliban u, de broer van een soldaat van het ANA en van een vermeende spion, alsnog zouden willen rekruteren omdat zij u in feite niet zouden kunnen vertrouwen.

Daarnaast verklaarde u dat de taliban onmiddellijk de dag nadat u en uw broer W. K. (...) zich wilden opgeven bij het leger, uw broer ontvoerd en later ook omgebracht zouden hebben. Dergelijke agressieve daad staat echter in schril contrast met de manier waarop de taliban hun intenties ten opzichte van u duidelijk maakten. In de periode volgend op de verdwijning van uw broer W. K. (...), zijnde meer dan een maand lang, bezorgden de taliban u namelijk enkel een uitnodiging om zich te presenteren bij de mawlawi van de moskee en twee dagen later een dreigbrief. Indien de taliban werkelijk de intentie hadden om u onder dwang bij hen aan te sluiten, is het verwonderlijk dat zij in deze periode geen enkele poging hebben ondernomen om u rechtstreeks te benaderen of zelfs mee te nemen, zoals zij volgens uw beweringen wel gedaan zouden hebben met uw broer W. K. (...). Dergelijke verklaringen doen dan ook twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees voor de taliban.

Voorts is het opmerkelijk dat toen u gevraagd werd of uw familie nog problemen had ondervonden sinds uw vertrek uit Afghanistan u aanvankelijk verklaarde dat er geen problemen meer waren geweest sinds u in België was (CGVS, p.13). Echter later tijdens het gehoor beweerde u plots dat u nog enkele dagen geleden met uw ouders had gesproken en dat zij u verteld hadden dat de taliban hen nog steeds lastigvielen en hen vroegen waar u zich bevond. In totaal zouden zij uw ouders zelfs drie keer benaderd hebben, waarvan twee keer toen u nog onderweg was naar Europa en één keer toen u zich reeds in België bevond (CGVS, p.15-p.16). Het is bevreemdend dat u voordien echter nog het tegendeel had beweerd. Er kan dan ook opgemerkt worden dat u uw verklaringen lijkt aan te passen om de door u aangehaalde terugkeervrees te benadrukken. Zulke tegenstrijdigheid doet bijgevolg afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat u zich ten onrechte voordeed als minderjarige bij het indienen van uw asielaanvraag. Na onderzoek van uw leeftijd door de dienst voogdij werd immers bepaald dat u op datum van 11 augustus 2015 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 26,8 jaar een minimum leeftijd was. U was bij aankomst dus al minstens 18 jaar oud. Gezien de vastgestelde meerderjarigheid kan het Verdrag voor de rechten van het kind niet op u worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige heeft voorgedaan, ondermijnt ook hier uw algemene geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande weinig aannemelijke, gebrekkige en vage verklaringen, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling erkend worden. Evenmin komt u in aanmerking voor de toekenning van de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4 §2 a en b.

Tenslotte zijn de door u neergelegde documenten niet in staat om de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin om te buigen. Wat betreft de twee documenten aangaande de handicap van uw vader, dient er gewezen te worden op het feit dat deze louter een aanwijzing kunnen zijn voor de identiteit, herkomst en fysieke problemen van uw vader, hetgeen echter niet ter discussie staat. Wat betreft de dreigbrief van de taliban, kan er opgemerkt worden dat aan dergelijke documenten slechts bewijskracht kan worden ontleend, indien deze ondersteund worden door coherente, geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle

Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Balkh te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op "high-profile" doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in

de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chimtal, Chahar Bolak, en Keshendeh. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Balkh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

#### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, b en c, 48/5, 49, "49/2 en volgende", 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringplicht en van "de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel".

2.2.1. De Raad merkt in eerste instantie op dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de Vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar artikel 52 enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij *in concreto* niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt en de commissaris-generaal zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag

gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat er in haar hoofde wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij laat gelden dat zij Afghanistan ontvlucht is omdat zij vervolging door de Taliban vreest. Verzoekende partij meent dat er rekening mee gehouden moet worden dat zij nog “een jonge adolescent” is. Tevens moet rekening gehouden worden met haar bijzonder profiel “als jonge afghaan afkomstig uit een familie met een militaire achtergrond”. Zij loopt bij een terugkeer naar Afghanistan dan ook het risico om vervolgd te worden als familielid van een militair. Verzoekende partij wijst erop dat zij uitdrukkelijk verklaarde dat zij niet gerekruteerd wilde worden door de Taliban en zich daarom wilde laten inlijven bij het ANA. Haar broer S. was eveneens militair in het ANA en is om die reden vermoord door de Taliban. Waar haar verweten wordt dat zij weinig informatie heeft over de activiteiten van haar broer als militair, bemerkt verzoekende partij dat informatie over militaire activiteiten in een oorlog gevoelig ligt. Als algemene voorzorgsmaatregel gaf haar broer dan ook weinig informatie over zijn werk als militair. Ten slotte geeft verzoekende partij toe dat zij niet steeds correcte informatie heeft gegeven aan de asielinstanties, doch werd zij hiertoe aangezet door de smokkelaar en Afghaanse leeftijdsgenoten in de opvang.

2.2.5.2. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

Voorts dient te worden aangestipt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij eveneens in gebreke blijft.

De Raad bemerkt dat in de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd wordt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, gelet op haar vage en onduidelijke verklaringen, waarbij zij evenmin een duidelijk zicht geeft op haar profiel, op haar familiale achtergrond en verblijfssituatie in Afghanistan.

In haar verzoekschrift brengt verzoekende partij geen overtuigende argumenten aan die van aard zijn om de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die tot voormeld besluit geleid hebben in een ander daglicht te stellen. Immers beperkt zij zich grotendeels tot het louter herhalen van eerdere verklaringen, hetgeen allesbehalve volstaat nu uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat met deze verklaringen rekening gehouden werd. De Raad herhaalt dat het aan verzoekende partij toekomt om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. Ook het argument van verzoekende partij dat informatie over militaire activiteiten in een oorlog gevoelig ligt kan niet volstaan om te verklaren dat zij dermate weinig weet over de tewerkstelling van haar broer S. in het leger. Hoewel aangenomen kan worden dat bepaalde informatie inderdaad gevoelig is en dat haar broer S. niet in detail kon treden over zijn opdrachten, kan redelijkerwijs van verzoekende partij worden verwacht dat zij toch iets concretere informatie zou hebben over het werk van haar broer. Dat verzoekende partij zelfs niet wist tot welk bepaald korps haar broer behoorde, is geenszins aannemelijk.

Gelet op de volstreekte ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, en tevens de vaststelling dat zij omwille van haar vage en onduidelijke verklaringen geen duidelijk zicht geeft op haar profiel, op haar familiale achtergrond en verblijfssituatie in Afghanistan, toont zij geenszins

het door haar beweerde profiel van *“jonge afghaan afkomstig uit een familie met een militaire achtergrond”* aan.

Waar verzoekende partij nog stelt dat zij *“een jonge adolescent”* is, benadrukt de Raad dat, zoals ook reeds bemerkt in de bestreden beslissing, na onderzoek van de leeftijd van verzoekende partij door de dienst voogdij bepaald werd dat verzoekende partij op datum van 11 augustus 2015 een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 26,8 jaar een minimum leeftijd was (administratief dossier, stuk 7). Verzoekende partij kan dan ook geenszins beschouwd worden als *“een jonge adolescent”*.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij stelt dienaangaande dat de situatie in heel Afghanistan slecht is en dat er ook wat betreft de provincie Balkh een duidelijk veiligheidsprobleem is. Tevens wijst zij erop dat ook verwerende partij toegeeft dat de toestand in Afghanistan sedert 2013 verslechterd is. Verzoekende partij meent dat er dan ook geen enkele garantie is voor haar veiligheid in geval van terugkeer naar Afghanistan. In de gegeven omstandigheden is het bovendien meer dan plausibel dat de vijandelijkheden nog zullen escaleren, aldus verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en de problemen van onveiligheid in de provincie Balkh – wat door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in de provincie Balkh, waarvan zij afkomstig is, actueel een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klempt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“EASO Country of Origin Information Report”* aangaande de veiligheidssituatie in Afghanistan d.d. november 2016 (administratief dossier, stuk 14, landeninformatie, deel 2), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Balkh behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Balkh grotendeels in handen is van de overheid. De provincie is een toevluchtsoord voor families die het geweld in andere provincies ontvluchten. De hoofdplaats van de provincie, Mazar e-Sharif is één van de grootste commerciële en financiële centra van Afghanistan en wordt bestempeld als één van de veiligste steden in Afghanistan. Niettegenstaande er tijdens de verslagperiode aanslagen gepleegd werden waarbij ook burgerslachtoffers te betreuren vielen, is het geweld in Mazar e-Sharif hoofdzakelijk doelgericht van aard. Zowel in 2015, als in 2016 vonden er ook enkele aanvallen op *“high-profile”* doelwitten plaats. De meeste veiligheidsincidenten in de provincie Balkh worden gerapporteerd in de westelijke en zuidelijke districten, met name Chimal, Chahar Bolak, en Keshendeh. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn doelgericht van aard, en nemen hoofdzakelijk de vorm aan van IED-explosies en gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en de opstandelingen. De situatie in de provincie Balkh is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een *“reëel”* risico op ernstige schade als gevolg van *“willekeurig”* geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Door verzoekende partij wordt geen andersluidende informatie bijgebracht waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt onjuist of niet meer actueel zou zijn. Wat ten slotte nog de bemerking van verzoekende partij betreft dat het meer dan plausibel is dat de vijandelijkheden nog zullen escaleren, wijst de Raad erop dat het de plicht is van de Raad om een actuele beoordeling te doen van het potentiële risico op ernstige schade dat verzoekende partij mogelijks zou lopen. De stelling van verzoekende partij dat de situatie er nog kan verslechteren is dan ook niet dienstig.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 19 december 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT